

в огледалото, изплезе му се. Е? Какво още остава? . . .

И се притисна по-силно до него: беше някакво тъмно блаженство, каточе потъваше в топла, приятна, гъста тиня.

Той я дръпна надолу и влязоха в подземието. Нямаше хора, беше още рано. Скрита синкава светлина грееше от низкия потон. Зад високия тезгях, барманът в бяла дреха шеташе нещо.

Тя седна на високо столче и се облегна на цинка. Той се изправи до нея. Нейната глава стигаше само до гърдите му. Отново лиха. Тук беше тихо, като в същинска пещера на морско дъно. Звуките от горе стигаха съвсем далечни и заглушени. Часовете бяха спрели. Нещата, загубили тежестта си, плуваха в някакъв зеленикав подводен лазур.

От залата почнаха да слизат хора. Усмивната като в сън, тя гледаше всички поред и всички ѝ се струваха отдавна познати и близки. С крайчеца на очите си той следеше всяко нейно движение. По едно време тя се размърда, мушна го с пръст в гърдите и отново се закикоти:

— Как ме намери?.. Никога не вярвах, че това може да ми се случи!..